

Дѣте и свѣтулка.

Дѣте:

Свѣтулчице мила,
Кждѣ си ходила?
Кждѣ тѣй безспирно
Хвѣркашъ бѣрзо, силно?

Свѣтулка:

— О, дѣтенце китно,
Умно, любопитно,
Хвѣркашъ си високо
Лета на широко,
— Свѣтлинка издавамъ,
Дѣца разигравамъ...

Дѣте:

— Свѣтулко, сестричке,
Мила хубавичке,
Поспри да те хвана
Хубавецъ да стана;
С' тебе на челото
Гордо изъ селото
Да ходя свѣти ми,
Послѣ отлети ми,
— Зло не ще ти сторя,
Честно ти говоря.

Свѣтулка:

— Момченце игриво,
С' гласенце звѣнливо

Само туй не бива;
Крилца ми сж меки,
Крачка ми сж леки
Не се вдавамъ лесно:
Ще хвѣркна, ще литна
Изъ градина китна...

— Я чуй ме, момченце
С' бѣличко личенце,
Вмѣсто менъ да гонишъ
По-добрѣ ще сторишъ
Книжка да разтворишъ;
— Тя е моя дружка
— Китка теменужка —
„Свѣтулка“ гиздица,
Славна хубавица,
Тѣй се тя нарича...

Вси дѣца обичатъ
В' нея да надничатъ,
Приказки разчитатъ,
Има и картинки:
Цвѣтя, животинки,
Пѣсни, смѣхорійки...
Тя на мѣсецъ всѣки,
Разказчета леки
Носи за дѣцата;
Тѣй, мили момченца,
— »Свѣтулка« четете,
Разумъ да берете!...

Ил. Д. Обрезовъ.